

Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης
Χρυσόστομου

«Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν»

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν χώρα τῶν νεκρῶν σήμανε τὴ νίκη κατὰ τοῦ κράτους τοῦ θανάτου. Κατέβηκε στὸν Ἄδη καὶ συνέτριψε τὰ δεσμά τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Καὶ ἐκπληκτοὶ ρωτοῦμε: **«Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; Ἄδη ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου;»**.

Τό γεγονός πού σημάδεψε τὴν παγκόσμια ἱστορία καὶ ὑπῆρξε μοναδικό στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, πού ἐορτάζουμε σήμερα καὶ φαιδρῶς πανηγυρίζουμε.

«Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχὴν καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἰῶνα».

Μέσα στὸν Παράδεισο μέ τὴν πτώση τοῦ ὁ ἄνθρωπος τότε, ἀρνήθηκε τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ ὑπάκουσε στὸ δικό του θέλημα, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν Θεό τῆς ἀγάπης. Τώρα μέ τὴ θυσία καὶ τὴν Ἀνάστασή Του ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, προσλαμβάνοντας τὴν ἀνθρώπινη φύση, παλεύει «μέ τίς ἀρχές καὶ ἐξουσίες» τοῦ θανάτου, νικᾷ τὸν Διάβολο καὶ δίνει τὴ δυνατότητα στὸν κάθε ἄνθρωπο, νά ζήσει μέσα στὴν καινούργια προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος καὶ τοῦ Φωτός.

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἕνας νέος «τόκος» (γέννησις), μέ τὸν ὁποῖο ἀνοίξε σέ ἐμᾶς **«Παραδείσου τὰς πύλας»**. Ἀρκεῖ κάθε πιστός νά δεχθεῖ τό κάλεσμα τοῦ Ἀναστημένου Νυμφίου Χριστοῦ μέ διάθεση καὶ πνεῦμα εὐκρινούς μετανοίας. Τότε τό φθαρτό καὶ ἀνθρώπινο, θά γίνῃ ἕνα μέ τό Θεῖο καὶ ἀναλλοίωτο, τό κενό πού αἰσθανόμαστε θά γίνῃ πλήρωμα ζωῆς,

ἀφοῦ τό φῶς καὶ ἡ Χάρη τοῦ Ἀναστάντος θά πλημμυρίζει τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ καὶ ἡ ἀγωνία καὶ τό ἄγχος γιὰ τό αὔριο θά μετατραπεί σέ αἰσιοδοξία καὶ πίστη στὴν εὐεργετικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι **«τό φῶς τὸ ἀληθινὸ πού φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον στὸν κόσμον»**. Ἀρκεῖ νά ἀξιοποιήσουμε τό φῶς μέ τὴν κατάλληλη ὁμως προετοιμασία, **«καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως»**.

Ἐρωτοῦν μερικοί. Γιατί ἡ Ἀνάστασις δὲν ἀλλάζει τὴ ζωὴ μας; Γιατί ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως δὲν ἀγγίζει τὴν ψυχὴ μας; Τὴν ἀπάντησι δίνει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος στὸν περίφημο Κατηχητικό του Λόγο, πού διαβάζουμε στὸ τέλος τῆς Ἀναστάσεως Θείας Λειτουργίας: **«Εἰ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαύετω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως»**.

Οἱ εὐσεβεῖς καὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνοι πού εἶναι ἐνωμένοι μυστηριακά ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μέ τό Σῶμα Του καὶ τό Αἷμα Του, ἐκεῖνοι βιώνουν τὴν χαρὰ, τό φῶς καὶ τὴν πραγματικότητα τῆς Ἀναστάσεως. Φρόνημα ἀναστάσιμο σημαίνει διεξόδος στὰ ἀδιέξοδα, ἐλπίδα στὴν ἀπελπισία, ἀγάπη στὸν συνάνθρωπο, ἀγώνας κατὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἀπιστίας. Φρόνημα ἀναστάσιμο σημαίνει καθαρὴ καρδιά, φωτεινὰ ἔργα, φωτεινὴ ζωὴ.

Μέ αὐτό τό φρόνημα καλοῦμαστε νά πορευθοῦμε, δίνοντας συνεχῇ μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως Του στὸν γεμᾶτο σύγχυση καὶ ἀγωνία κόσμον, κόσμον φθορᾶς, ἀπόγνωσης καὶ ἀδιεξόδων. Τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἂς καταυγάζει ἅπαντες!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΤΑΦΗΣ

Στή δεκαετία του '60 υπήρχε μία παράξενη μόδα με ανθρώπους να θέλουν να θάβονται ζωντανοί μέσα σε φέρετρα, ως ένα είδος θεάματος με στόχο την απόκτηση δόξας αλλά και χρημάτων. Γνωστοί ως «καλλιτέχνες ταφής», απλοί άνθρωποι αποφάσιζαν να θαφτούν ζωντανοί, ενώ τους παρείχαν αέρα και τροφή μέσω κάποιου σωλήνα. Επρόκειτο για ένα είδος μακάβριου κατορθώματος άντοχης.

Τό πιο θεαματικό ρεκόρ (προβλήθηκε πρόσφατα σε ντοκυμαντέρ στην ιρλανδική τηλεόραση) ήταν του 33χρονου Ίρλανδοῦ Μίκ Μίνι, ο οποίος άντεξε 61 μέρες! Στις 22 Απριλίου 1968 χορευτές, μουσικοί και δημοσιογράφοι μαζεύτηκαν για να ζήσουν ... «έντυμπάνω και χορῶ» τό γεγονός, πού ονομάστηκε «ανάσταση του Μίνι». Τό ρεκόρ του, βέβαια, τό ξεπέρασαν αργότερα ἄλλοι «καλλιτέχνες ταφής»!

Σίγουρα δέν εἶναι τόσο ἀπλό καί εὐκολό ἓνα τέτοιο κατόρθωμα.

* * *

Όμως, κάθε φορά πού ετοιμαζόμαστε νά κοινωνήσουμε τό Ἄχραντο Σῶμα καί τό Τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, Τόν παρακαλοῦμε νά μᾶς χαρίσει μιᾶ ἄλλη «ταφή» καί μιᾶ ἄλλη «ανάσταση», πού δέν ἔχει σκοπό μιᾶ ἐπίγεια δόξα ἢ μιᾶ οἰκονομική ἀπολαβή, ἀλλά κάτι ἀσύγκριτα πιο πολύτιμο: τήν αἰώνια σωτηρία μας!

Σέ αὐτή τήν προσευχή, πού τήν ἔχει γράψει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Μεταφραστής, λέμε στόν Χριστό: «Ἐσύ, πού μέ τήν ταφή σου κατέβηκες στά ἀνάκτο-

ρα τοῦ ἁδῆ, καί ἀπό ἐκεῖ ἄρπαξες σάν λάφυρα καί ἐλευθέρωσες τίς ψυχές πού ἦταν αἰχμάλωτες, σέ παρακαλῶ θάψε τούς πονηροῦς λογισμούς πού μέ αἰχμαλωτίζουν, χαρίζοντάς μου ἀγαθοῦς λογισμούς. Καί ἐπίσης, ἐσύ, Χριστέ μου, πού μέ τήν τριήμερη Ἀνάστασή σου ἀνάστησες τόν πρόγονό μας Ἀδάμ πού εἶχε πέσει στήν ἁμαρτία, ἀνάστησε κι ἐμένα, πού κατρακύλισα στήν ἁμαρτία, προτείνοντάς μου τρόπους μετανοίας»!

Μέ ἄλλα λόγια, ἐδῶ πλέον δέν ἔχουν πέραση οἱ ... «καλλιτέχνες ταφής», πού ἀπλῶς ψοφᾶνε γιά δημοσιότητα καί «παίζουν» μέ τίς σωματικές ἀντοχές τους!

Ἐδῶ πρόκειται γιά τήν φρικτή τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου, πού ἄφησε τούς ἁμαρτωλοῦς λογισμούς νά τόν αἰχμαλωτίσουν, νά τόν νεκρώσουν καί νά τόν θάψουν στό ζοφερό σκοτάδι τῆς χωρίς Θεό ζωῆς. Καί γιά νά ξαναζήσει ὁ ἄνθρωπος, χρειάστηκε ὁ Θεός νά ταπεινωθεῖ, νά γίνει ἄνθρωπος, νά πεθάνει μέ τόν πιο ἀτιμωτικό θάνατο, νά μπεῖ σέ τάφο καί νά ἀναστηθεῖ μέ τή δική Του δύναμη καί ἐξουσία!

Καρπός τῆς Θεόσωμης Ταφῆς καί Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ἡ «τέχνη» τῆς δικῆς μας ταφῆς καί ἀνάστασης, πού ξεκινάει μέ τό Βάπτισμα, ἀσκεῖται καθημερινά μέ τόν συνεχῆ κόπο τῆς προσωπικῆς μετάνοιας καί κορυφώνεται μέ τή συμμετοχή μας στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἀρχιμ. Βαρνάβας

ΜΙΣΗ ΚΑΡΔΙΑ Ἡ ΟΛΟΚΛΗΡΗ;

Νεαρός γιατρός ἐπισκέφθηκε τόν ἅγιο Παῖσιο, τόν Ἀγιορείτη. Τόν ρωτᾷ ὁ γέροντας:

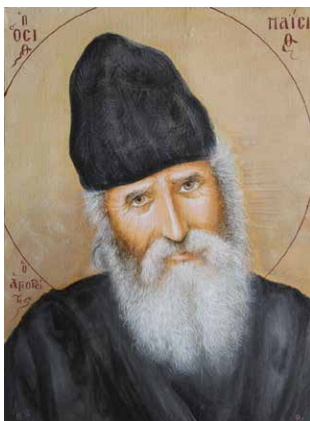
- Τί κάνεις τώρα;
- Λέω νά πάω στόν στρατό, ἀλλά νά... μέ μισή καρδιά.

- Μέ τή σχολή σου τελικά τί ἔγινε;

- Τελείωσα τήν Ἱατρική. Πῆγα στή Γενική Ἱατρική, δέν μοῦ ἄρεσε. Πῆγα μέ μισή καρδιά στήν Παθολογία, τήν παράτησα. Τώρα εἶμαι στήν Παιδιατρική, ἀλλά καί ἐδῶ μέ μισή καρδιά.

- Βρέ παιδί μου, ἐσύ ὅλα μέ μισή καρδιά τά κάνεις! Δώσε καί κάπου ὀλόκληρη τήν καρδιά σου. Τότε θά εἶσαι εὐτυχισμένος. Ὅταν κάνεις κάτι μέ τήν καρδιά σου δέν κουράζεσαι.

Ἔρχονται καί μέ ρωτᾶνε πολλοί τί νά σπουδάσουν. Καί τούς λέω ὅ,τι ἀγαπάτε. Ὅταν ἀγαπᾶς κάτι δέ σέ κουράζει. Λεῖπει ἀπ' ὅλους μας τό πνεῦμα τῆς θυσίας. Γι' αὐτό καί δέν χαιρόμαστε. Ὅταν θυσιαζόμαστε τότε νιώθουμε χαρά. Εἶσαι γιατρός. Ἄν σοῦ ἔρθει ἕνας πλούσιος καί σέ πάρει μέ τό αὐτοκίνητό του γιά νά ἐξετάσεις τό ἄρρωστο παιδί του καί σοῦ δώσει 20.000 δραχμές (150 €), θά θές νά πᾶς καί θά χαρεῖς. Ἄν ὅμως σοῦ τύχει ἕνα ὀρφανό παιδί, φτωχό, καί δέν θά ἔρθουν νά σέ πάρουν μέ τό αὐτοκίνητο καί δέν θά σέ πληρώσουν, θά πᾶς; Ἄν πᾶς καί δεῖς τό παιδί καί ὄχι μόνο δέν πάρεις χρήματα, ἀλλά τοῦ ἀφήσεις ἐσύ χρήματα γιά νά πάρει τά φάρμακά του, θά κάνεις τότε μιά θυσία καί θά νιώσεις πολύ μεγάλη χαρά (Μητροπολίτου Ἀργολίδος Νεκταρίου, Ἀγίων Ὅρος, ἐκδ. Ἐπιστροφή, 2016, σελ. 284).

Ἀπό ποῦ πηγάζει, ὅμως, αὐτή ἡ ὀλοκληρωτική προσφορά, αὐτή ἡ θυσία;

Εἶπε ὁ Χριστός, ὅταν τόν ρώτησαν ποιὰ εἶναι ἡ πρώτη (καί μεγίστη ἐντολή):

«Ὁ Κύριός ὁ Θεός μας εἶναι ἕνας καί μοναδικός Κύριος. Καί, νά ἀγαπᾶς τόν Κύριο τόν Θεό σου μέ **ὅλη** τήν καρδιά σου καί μέ **ὅλη** τήν ψυχή σου καί μέ **ὅλο** τόν νοῦ σου καί μέ **ὅλη**

τήν δύναμή σου. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη ἐντολή. Δεύτερη ὅμοια μέ αὐτήν εἶναι: Νά ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτό σου». Δέν ὑπάρχει ἄλλη ἐντολή μεγαλύτερη ἀπό αὐτές» (Μάρκ. 12, 29-31).

Ἰδοῦ πῶς ἐφάρμοσε τό «ἐξ ὅλης καρδίας» τοῦ Χριστοῦ ὁ στρατάρχης Φός, ὅταν ἦταν διοικητής τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων τῆς Γαλλίας. Ὁ τότε πρωθυπουργός Κλεμανσώ (γνωστός ἄθεος) ἔμαθε ὅτι στήν Σχολή γίνονται θεῖες Λειτουργίες καί μάλιστα συμμετέχουν οἱ σπουδαστές. Στέλνει, λοιπόν, ἐπιστολή στόν Φός, μέ τήν ὁποία τοῦ ζητᾷ κατάλογο τῶν σπουδαστῶν πού συμμετέχουν. Ἀπαντᾷ ὁ στρατάρχης: «Ἐπειδή στέκομαι στήν πρώτη σειρά κατά τήν Θεία Λειτουργία, δέν γνωρίζω ποιοί σπουδαστές βρίσκονται πίσω μου»(!).

Προφανῶς, πρῶτος ἀγάπησε ἐξ ὅλης καρδίας τόν Χριστό ὁ στρατάρχης! Ἄς ἀγαπήσουμε καί ἐμεῖς τόν Χριστό «ἐξ ὅλης ψυχῆς καί ἐξ ὅλης καρδίας» καί τότε θά τόν αἰσθανόμαστε δίπλα μας, νά μᾶς εὐλογεῖ πλοῦσια καί τώρα καί πάντοτε.

Ἀρχιμ. Νίκων

ΥΠΑΡΧΩ, ΨΑΞΕ ΝΑ ΜΕ ΒΡΕΙΣ

Ο χριστιανισμός είναι οὐράνιος τρόπος ζωής που προσφέρεται διά του Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο. Ὁ Χριστὸς καλεῖ τὸν κάθε ἄνθρωπο στὴ νέα ζωὴ που Αὐτός προσφέρει καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησή του χωρίς νά ἀσκεῖ καμιά βία. Γιατί μιὰ ἀπάντηση μέ καταναγκασμὸ δέν θά εἶχε ἀξία, ἀφοῦ ὁ Θεὸς περιμένει τὴν ἐλεύθερη συγκατάθεσή μας στὴ λυτρωτικὴ Του κλήση.

Στά μέσα τοῦ 1990, σέ ἡλικία 42 ἐτῶν μετεστράφη στὴν Ὁρθοδοξία ὁ πρῶν ἄθεος Ὁλλανδὸς ἡθοποιὸς Γιόζεφ βαν ντεν Μπέργκ (1949-2023). Στά θεατρικὰ ἔργα που πρωταγωνιστοῦσε, οἱ αἰθουσες ἦταν πάντα γεμάτες καὶ οἱ θεατρικὲς παραστάσεις παίζονταν γιὰ πολλοὺς μῆνες μέ ἐπιτυχία. **Ὅλα ἄλλαξαν μιὰ μέρα, ὅταν καθὼς ἐρμήνευε τὸ ρόλο του σέ μιὰ παράσταση που ἐπαναλάμβανε τὴ φράση: «δέν ὑπάρχει Θεός, δέν ὑπάρχει Θεός!», ἄκουσε μέσα του μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέει: «Υπάρχω, ψάξε νά μέ βρεῖς!».**

Ἡ φωνὴ ἦταν τόσο ζωντανή που τοῦ δημιούργησε ἐσωτερικὴ ἀναστάτωση. Ἡ ἀναστάτωση αὐτὴ που πῆρε τὴ μορφὴ ἐσωτερικῆς πάλης, τὸν ὁδήγησε σέ μιὰ ἀπόφαση που ξάφνιασε τὸ ἀκροατήριό του. Σέ ἓνα θέατρο στὴν Ἀμβέρσα, ὀρθὸς ἐπὶ σκηνῆς, ἀνήγγειλε στὸ κοινὸ πὼς δέν θά ξαναπαίξει, ὅχι γιατί βρῆκε τὸν Χριστό, ἀλλὰ γιατί ὁ Χριστὸς ἦταν **Ἐκεῖνος που τὸν βρῆκε!** Δύο χρόνια ἀργότερα ἀσπάστηκε τὴν Ὁρθοδοξία, ἀφοῦ πρῶτα συνάντησε τὸν ἅγιο Σωφρόνιο τοῦ Ἑσσεξ καὶ στὴ συνέχεια τὸν ἅγιο Πορφύριο καὶ τὸν ἅγιο Παῖσιο. Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ὁλλανδία, ἐγκαταστάθηκε σέ μιὰ καλύβα καὶ ἐζησε ὡς ἀσκητὴς μέσα σέ ἓνα δάσος.

«Ὁ Θεός» ἔλεγε ὁ Γιόζεφ, **«βρῆκε ἐμένα, ἓναν ἡθοποιό, που προσπαθοῦσε μέ τὸν**

ρόλο του νά δείχνει αὐτό που εἶχε μέσα στὴν καρδιά του. Τώρα που ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς εἶναι μέσα στὴν καρδιά μου, δέν μπορῶ νά τό ἐκφράσω αὐτό στοῦ θεάτρο. Μπορῶ ὅμως νά τό ἐκφράσω ἐδῶ στὴν καλύβα μου».

Στὴν καλύβα του τὸν ἐπισκέπτονταν καθημερινὰ πολλοὶ ἄνθρωποι. **Στὶς συζητήσεις μαζί τους ἐβρίσκε πάντα τὴν εὐκαιρία νά κάνει μαθήματα πνευματικῆς ζωῆς θεμελιωμένα στὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση.** Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασε στὴν Ἑλλάδα, στὴν Ἱερά Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴ Χαλκιδικὴ. **Ἐκοιμήθη τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2023.**

Δέν θά περίμενε κανεῖς, ἓνας ἄνθρωπος που ζοῦσε μέ κοσμικὸ τρόπο ζωῆς νά ἐπιδιοθεῖ σέ πνευματικούς ἀγῶνες. Ὅμως ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ τὸν Γιόζεφ. Τὸ **«ἄγγιγμα»** τῆς παρουσίας Του μέ τὴ φωνὴ Του: **«Υπάρχω, ψάξε νά μέ βρεῖς!»** ὑπῆρξε καθοριστικό. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ βρῆκε ἀπήχηση στὴν ψυχὴ του. Ἡ θετικὴ ἀνταπόκριση στοῦ κάλεσμά τοῦ Χριστοῦ δείχνει τίς διαστάσεις τῆς ἀπόφασής του νά Τὸν ἀναγνωρίσει ὡς Σωτῆρα καὶ νά Τὸν ἀκολουθήσει. Γιατί δέν πρέπει ὅταν μᾶς καλεῖ ὁ Χριστὸς νά μένουμε ἀδιάφοροι. Ἀρνηση στὴν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ σημαίνει ἀρνηση στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Ἀρχιμ. Ἰωαννίκιος

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικὸς 270360

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2026 • Ἀρ. Φύλλου 513 • Ἔτος ΜΣΤ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορὲς δεκτές
Ἐκδοτικὴ Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Ἀθήνα

